

REGLUR

um meðferð á skógum og kjarri.

Samkvæmt lögum um skógrækt nr. 100 frá 14. maí 1940 eru settar eftirfarandi reglur um meðferð á skógum og kjarri.

I. Um skógarhögg á ófriðuðu landi.

1. gr.

Lágvaxið kjarr, sem eigi nær 1 metra hæð, en liggur undir beit, má ekki höggva. Þó má hirða kalvið og fúasprek, en aldrei svo mikið að rjóður myndist.

2. gr.

Útjaðra skóga eða kjarrs má ekki grisja. Í skógarjaðri skal að minnsta kosti vera ógrisjað 8 metra breitt belti. Einstæða runna eða lundi, sem eigi eru 16 metrar í þvermál, má aldrei grisja.

3. gr.

Kjarrskóg, sem er milli 1 og 2 metrar á hæð, og er þéttur og samfelldur á stórum svæðum, má grisja þannig:

Fyrst skulu teknar jarðlægar greinar, gamlar kræklur, feyskjur og kalviður. Þar næst skulu höggnað einstöku greinar og einstök tré, sem þrængja að laufkrónu stærstu og efnilegustu trjáanna. Eyður þær, sem koma í laufþakið við grisjun, mega aldrei nema meiru en hálfum metra í þvermál. Sé hætt á að of stórar eyður myndist við að tré eru höggvin upp, má sníða einstöku greinar af þeim til þess að auka svigrúm beztu trjáanna.

Þar, sem kjarrskógur af þessari hæð vex vart meira en um 3 hestburði af viði á ári á hektara lands, má ekki grisja slíka skóga oft en á 5 ára fresti, og má þá grisjunin ekki fara fram úr 12,5 hestburðum fimmta hvert ár á hverjum hektara skóglendis.

4. gr.

Kjarrskóg, sem er milli 2 og 4 metrar á hæð, og er þéttur og samfelldur á stórum svæðum, má grisja á svipaðan hátt og þann, sem um getur í 3. gr. Þó má viðarhögg hér eigi fara tíðar fram en fimmta hvert ár og viðarmagn í hvert sinn eigi fram úr 25 hestburðum af hektara.

5. gr.

Í skógum, sem náð hafa 4 metra hæð eða meira, skal grisja þannig, að stærstu og fegurstu trén fái notið sin sem bezt. Því skulu hin renglulegu tré, sem misst hafa eðlilegan krónuþroska (en mæða á laufkrónu stærri og betri trjáa og slíta lim þeirra þegar vindur bærst) vikja fyrir þeim betri. Þó má aldrei höggva meira en eitt tré í senn frá hverju lífvænlegu tré við grisjun. Grisjun má eigi fara oft fram en einu sinni á hverjum 5 árum. Sé um sérstaklega þroskavænlegan skóg að ræða, getur skógarvörður gefið undanþágu frá þessu og leyft tíðari grisjun, en þá skal henni algerlega hagað eftir fyrirmælum hans.

Allt lim og greinar, sem er undir 2 cm að þvermáli, skal höggvið af hinum felldu trjám í skóginum og dreift um skóginn. Má eigi hirða það til eldsneytis eða annars.

6. gr.

239

6. des.

Brautarhögg er stranglega bannað nema til vegagerðar eða viðarflutninga úr skógi. Fjarlægð milli brauta má aldrei vera undir 100 metrum. Brautir mega aldrei vera yfir 3 metra á breidd, og má aldrei höggva þær beint upp eftir hliðum eða brattlendi, heldur verður að leggja þær í sneiðingum, svo að vindur og vatn nái ekki að spilla jarðvegi.

7. gr.

Í efstu kjarrteygingum í fjallahliðum, í jarðföllum og giljaskorningum, í sauðgárum og uppblástursrofum er með öllu bannað að hirða lausan kalvið eða höggva fallandi feyskjur. Sé þess kostur, er skylt að flytja við og lim í rofin, og koma svo fyrir, að það geti veitt uppblæstri viðnám.

8. gr.

Nýgræðing allan, svo og rötarskot, má eigi höggva eða skemma.

9. gr.

Skógræktarstjóri og skógarverðir geta sett nánari og strangari ákvæði um meðferð einstakra skóga, ef þörf krefur.

II. Um friðuð skóglendi.

10. gr.

Á landi því, sem nýtur fullkominnar friðunar, má haga grisjun á annan hátt en gildir um ófriðuð svæði, en skógarvörður skal þá segja fyrir um hve mikið og hve títt megi höggva.

11. gr.

Þeir, sem fengið hafa upp settar skógargirðingar með styrk þess opinbera, skulu sjá um, að girðingarnar séu ávallt gripheldar. Er þeim skylt að gera við þær til bráðabirgða, ef skemmdir verða á þeim. Jafnframt skulu þeir tilkynna næsta skógarverði eða skógræktarstjóra skemmdir strax er þeirra hefur orðið vart, og gera þeir þá ráðstafanir til þess að bæta úr þeim, að svo miklu leyti, sem hið opinbera ber kostnað af viðgerðunum.

Vanræksla í þessum efnum getur varðað sektum samkvæmt 30. gr. ofanefndra laga.

Reglur þessar öðlast þegar gildi og birtast til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli. Jafnframt eru úr gildi fallnar reglur um meðferð á skógum og kjarri frá 16. apríl 1929.

Atvinnu- og samgöngumálaráðuneytið, 6. desember 1940.

Hermann Jónasson.

Vigfús Einarsson.